

[Stats- og udenrigsministeren.]

Spørgsmålet om finansieringen af udgifterne ved rydningen af Suezkanalen forelå også for forsamlingen. I alt 11 lande, herunder Danmark, har ydet De Forenede Nationer et lån til bestridelse af disse udgifter. Den danske del heraf var på $\frac{1}{2}$ million dollars, og vi måtte lægge vægt på, at en endelig ordning blev opnået, således at disse penge kunne tilbagebetales den danske statskasse.

Regeringens principielle standpunkt var, at rydningen af kanalen var en FN-opgave, og at udgifterne derfor naturligt burde pålignes medlemsstaterne efter den almindelige bidragsskala. Dette viste der sig midlertid ikke politisk mulighed for at få gennemført, idet et flertal af stater gik ind for tanken om at dække udgiften ved at pålægge trafikken gennem kanalen en særavgift på 3 pct. af de normale afgifter. Den danske delegation stemte efter instruktion herhjemme fra for denne ordning som den eneste praktisk gennemførlige. Ved afstemningen opnåede forslaget støtte fra 54 lande, medens 19 afholdt sig fra at stemme.

Generalsekretæren blev ved resolutionen bemyndiget til at foretage de praktiske skridt for at realisere ordningen, og det er regeringens hensigt, når systemet med særavgiftens opkrævning er fastlagt, at optage nærmere forhandlinger med de danske redere om afgiftens betaling.

Til denne oversigt over arbejdet på De Forenede Nationers 12. plenarforsamling ville jeg gerne knytte den bemærkning, at FN's indsats bør vurderes ikke blot ud fra resultaterne i de store politiske spørgsmål, hvor ideologierne og medlemslandenes væsentligste interesser kolliderer. Mere upåagtet, men ikke mindre betydningsfuldt, udføres et meget vigtigt arbejde på både det økonomiske og det tekniske område med hjælpen til de såkaldte underudviklede lande og på humanitære, kulturelle og sociale felter. Disse sider af De Forenede Nationers virksomhed kom også tydeligt frem under 12. plenarforsamling, og fra dansk side gav vi, hvor vi kunne, vor støtte til dette arbejdes videreførelse.

Om Europarådets virksomhed vil jeg gerne gøre nogle korte bemærkninger.

Som det vil være bekendt, vises der fra denne organisations side stor interesse for

rationaliseringsbestræbelserne inden for det europæiske samarbejde med henblik på undgåelse af dobbeltarbejde og dermed sikring af den størst mulige effektivitet. Dette spørgsmål indtog også en fremtrædende plads på dagsordenen for det møde, som Europarådets ministerudvalg holdt i december i Paris, og der blev ved denne lejlighed vedtaget en resolution, hvorved en række forslag til nærmere samarbejde mellem rådet og OEEC godkendtes. Til behandling under udvalgets drøftelser forelå ligeledes et forslag fra den rådgivende forsamlings side om en snarlig fuldstændig sammensmeltning af disse to organisationer. Det blev imidlertid af udvalget besluttet at udsætte yderligere overvejelser vedrørende dette spørgsmål, indtil planerne for det europæiske frihandelsområde, også omfattende de seks landes fællesmarked, måtte have taget tilstrækkelig form, idet det må forudsættes, at en gennemførelse af disse planer også vil få indflydelse på Europarådets og OEECs funktioner.

En vigtig del af Europarådets opgaver består i det initiativ, der udfoldes af rådet til gennemførelse af aftaler mellem landene på de mange områder, rådets arbejder spænder over. En af de nyeste overenskomster af denne art, den europæiske udleveringskonvention, som fastsætter regler for de kontraherende parters indbyrdes forpligtelser til at udlevere lovovertrædere, blev under mødet i december tiltrådt af 11 lande, deriblandt Danmark.

I samme forbindelse vil jeg gerne nævne, at regeringen har til hensigt i den nærmeste fremtid at tage skridt til ratifikation af den i Paris i december 1956 undertegnede europæiske konvention om ligestilling af studieperioder ved universiteter og højere læreanstalter.

I marts og december har jeg på regeringens vegne, som det vil erindres af det høje ting, modtaget to breve fra ministerpræsident Bulganin, og nu i januar yderligere et. Det første brev — martsbrevet — og de tilsvarende breve og henvendelser til de øvrige NATO-lande var led i en diplomatisk aktion med det formål at advare mod bistand fra USA i form af atomvåben til udbygning af de enkelte landes forsvar. I regeringens svar af 26. april, om hvilket jeg kan konstatere, at det havde klar til-